

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ ที่มีต่อความสามารถ
ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรี

The Effects of Learning Activities Management Using the Syntectics Model
on Creative Writing Ability and Attitude toward Thai Language Learning of
Grade 6 Students of Schools under Ratchaburi Town Municipality

อุษารัตน์ กอทองทอง^{1*}, สุวรรณีย์ ยะหะกร² และอภิรักษ์ อนะมาน³

Usarat Kothongtong^{1*}, Suwannee Yahakorn² and Apirak Anaman³

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

Faculty of Education, Sukhothai Thammathirat Open University

*ผู้รับผิดชอบหลัก e-mail: sa-na@hotmail.co.th

Received: April 24, 2022; Revised: September 15, 2022; Accepted: September 27, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรีระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์และกลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติ และ (2) เปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรีระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์และกลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 4 (วัดมหาธาตุวรวิหาร) จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนห้องเรียนละ 25 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือการวิจัย ได้แก่ (1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ (2) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ (3) แบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และ (4) แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยปรากฏว่า (1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์สูงกว่าของกลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ (2) เจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์สูงกว่าของกลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: รูปแบบซินเนคติกส์; การเขียนเชิงสร้างสรรค์; เจตคติ; ภาษาไทย; ประถมศึกษา

ABSTRACT

The objectives of this research were (1) to compare creative writing ability of the group of Grade 6 students of schools under Ratchaburi Town Municipality who learned through the Synectics model with the counterpart ability of the group of Grade 6 students who learned through traditional instruction; and (2) to compare attitude toward Thai language learning of the group of Grade 6 students of schools under Ratchaburi Town Municipality who learned through the Synectics model with the counterpart attitude of the group of Grade 6 students who learned through traditional instruction. The research sample consisted of Grade 6 students in two intact classrooms, each of which consisting of 25 students, of Tessaban 4 (Wat Mahathat Worawiharn) School obtained by cluster random sampling. The research instruments were (1) learning activities management plans for the Synectics model; (2) learning activities management plans for traditional instruction; (3) a creative writing ability test; and (4) a scale to assess attitude toward Thai language learning. Statistics employed for data analysis were the mean, standard deviation, and t-test.

The research findings showed that (1) the creative writing ability of the group of Grade 6 students who learned through the Synectics model was significantly higher than the counterpart ability of the group of Grade 6 students who learned through traditional instruction at the .01 level of statistical significance; and (2) attitude toward Thai language learning of the group of Grade 6 students who learned through the Synectics model was significantly higher than the counterpart attitude of the group of Grade 6 students who learned through traditional instruction at the .01 level of statistical significance.

Keywords: Synectics model; Creative writing; Attitude; Thai language; Primary education

บทนำ

การเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสำคัญต่อการศึกษาระดับประถมศึกษา การกำหนดเรื่องการเขียนไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ในส่วนของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เมื่อพิจารณาจากสาระการเรียนรู้แกนกลางในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ก็จะปรากฏอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตัวชี้วัดที่ 8 คือ เขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะได้รับการฝึกฝน การเขียนเรื่องตามจินตนาการที่มีความคิดสร้างสรรค์ อีกทั้งสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติได้กำหนดให้มีการสอบ O-NET (Ordinary National Educational Test) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้กำหนดให้มีข้อสอบแบบอัตนัยรายวิชาภาษาไทยลงไปข้อสอบ O-NET ด้วย โดยแบ่งเป็น 2 ส่วนคือส่วนที่ 1 การเขียนย่อความ และส่วนที่ 2 การเขียนเรื่องตามจินตนาการ จากภาพ จากความสำคัญที่กล่าวมานั้น การเขียนจากเชิงสร้างสรรค์จึงถือทักษะที่สำคัญอีก

1 ทักษะที่ควรพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่ดียิ่งขึ้นไป

แม้จะเป็นที่ที่ตระหนักว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสำคัญต่อการศึกษากำหนดให้เป็นเนื้อหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยอย่างต่อเนื่องแล้วก็ตาม พบว่าการสอนการเขียนยังคงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ดังจะเห็นได้จากรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2563 ของนักเรียนโรงเรียนเทศบาล 4 (วัดมหาธาตุวรวิหาร) พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในมาตรฐาน ท 2.1 การเขียน มีคะแนนเฉลี่ยคือ 45.47 (ฝ่ายทะเบียนและวัดผล โรงเรียนเทศบาล 4 (วัดมหาธาตุวรวิหาร, 2563) เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยพบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยที่ต่ำ และไม่ถึงเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดไว้ร้อยละ 70 จากประสิทธิภาพการสอนรายวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 และจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนท่านอื่นได้ให้ข้อมูลความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาด้านทักษะการเขียนของนักเรียนที่เกิดขึ้นระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีข้อบกพร่องหลายอย่างทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการเขียน ปัญหาที่พบมีดังนี้ 1) นักเรียนขาดความรู้เรื่องคำนักเรียนขาดคำศัพท์ที่หลากหลายที่นำมาใช้ในการเขียน อีกทั้งยังเขียนสะกดคำผิด 2) นักเรียนเขียนเรื่อง

ไม่เป็นลำดับขั้นตอน ส่งผลให้งานเขียนมีความวุ่นวาย สับสน อยู่ในใจคนเดียว 3) ผู้เรียนยังขาดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ที่จะถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้ ผู้เรียนบางคนเมื่อต้องคิดหรือแต่งเรื่องเอง นักเรียนจะไม่สามารถทำได้เพราะที่ผ่านมาไม่ได้รับการฝึกฝนด้านการคิดด้วยตนเอง เมื่อต้องคิดสร้างสรรค์ด้วยตนเองจึงไม่สามารถคิดได้ 4) นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายต่อกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ไม่ชอบเขียนจึงทำให้ไม่มีแรงกระตุ้นในการสร้างสรรค์ผลงานที่ดี

ปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จึงสนใจพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน การพัฒนาความคิดเชิงสร้างสรรค์มีหลากหลายวิธีและหนึ่งในนั้นคือรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) ทั้งนี้ ทิศนา ขัมมณี (2548) ได้อธิบายถึงความน่าสนใจของการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics) ไว้ว่า Synectics instructional model เป็นรูปแบบที่จอยส์และวิล (Joyce and Weil) พัฒนาขึ้นจากแนวคิดของกอร์ดอน (Gordon) ซึ่งวิธีการนี้มีประโยชน์มากสำหรับการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนการสอนรูปแบบซินเนคติกส์จะมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ด้วยการเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย 3 แบบคือการ

เปรียบเทียบแบบตรง direct analogy การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ Personal analogy และการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง compressed conflict อันเป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ได้ดีเพราะเป็นรูปแบบที่เปิดกว้างทางความคิดและจุดประกายทัศนะมุมมองใหม่ สอดคล้องกับ อติยศ สรรคบุรณรักษ์ (2560) การสอนแบบซินเนคติกส์ให้ผู้เรียนฝึกกระบวนการคิดแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์และลงมือปฏิบัติจริง ในการสอนแบบซินเนคติกส์ ผู้สอนควรทำความเข้าใจหลักการขั้นตอนวิธีการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ให้ชัดเจนก่อนจัดการเรียนรู้เพื่อเกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียนอย่างแท้จริง หรืออาจปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้เรียน ครูควรสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการอภิปรายแลกเปลี่ยนความรู้ แสดงความคิดเห็นและเป็นกันเอง รวมทั้งเป็นผู้ให้คำปรึกษาและผู้อำนวยความสะดวกบ้างพอสมควรและไม่ชี้นำจนกลายเป็นการสกัดกั้นจินตนาการของผู้เรียน การสอนรูปแบบซินเนคติกส์เป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียน สร้างนิสัยการคิดแก้ปัญหาสามารถนำไปปรับใช้ได้กับผู้เรียนในทุกๆ ระดับชั้นและสามารถประยุกต์ได้กับทุกรายวิชา

จากความสำคัญและปัญหาของการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว ผู้วิจัยมีความ

สนใจที่จะพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรี เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาความคิดของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการที่หลากหลายและแปลกใหม่ ซึ่งจะส่งผลให้ทักษะด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนดีขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรีระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์และกลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติ

2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรีระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์และกลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดเทศบาล

เมืองราชบุรีกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์สูงกว่ากลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติ

2. เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรีกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์สูงกว่ากลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติ

การดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การศึกษา 2564 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรี จำนวน 5 โรงเรียน 10 ห้องเรียน นักเรียนทั้งหมด 1,862 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2564 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (วัดมหาธาตุวรวิหาร) จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนห้องเรียนละ 23 คน และห้องเรียนละ 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม

2. ขอบเขตของเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ เนื้อหาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 10 ประเภท ได้แก่ 1) การเขียนเชิงสร้างสรรค์จากคำ 2) การเขียนเชิงสร้างสรรค์จากประโยค

3) การเขียนเชิงสร้างสรรค์จากภาพ 4) การเขียนเชิงสร้างสรรค์จากหัวข้อที่กำหนด 5) การเขียนเชิงสร้างสรรค์ต่อจากเนื้อเรื่องที่กำหนด 6) การเขียนเชิงสร้างสรรค์จากตัวละคร 7) การเขียนเชิงสร้างสรรค์จากฉาก 8) การเขียนเชิงสร้างสรรค์จากข้อคิดของเรื่อง 9) การเขียนเชิงสร้างสรรค์จากประสบการณ์ 10) การเขียนเชิงสร้างสรรค์จากจินตนาการ

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์

- การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

- เจตคติต่อการเรียนภาษาไทย

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 10 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง ตรวจสอบคุณภาพโดยการประเมินค่าโดยใช้มาตรประเมินค่า 5 ระดับ มีค่าคุณภาพเฉลี่ยเท่ากับ 4.96

4.2 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 10 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง

ตรวจสอบคุณภาพโดยการประเมินค่าโดยใช้มาตรประเมินค่า 5 ระดับ มีค่าคุณภาพเฉลี่ยเท่ากับ 4.91

4.3 แบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นข้อสอบแบบอัตนัยจำนวน 2 ข้อ ใช้เวลาทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง และทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง ตรวจสอบคุณภาพโดยวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้อง IOC (Index of Item – Objective Congruence) และหาความเชื่อมั่นโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.84

4.4 แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาไทย เป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ตรวจสอบคุณภาพโดยการประเมินค่าโดยใช้มาตรประเมินค่า 5 ระดับ มีค่าคุณภาพเฉลี่ยเท่ากับ 4.87 และหาความเชื่อมั่น โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.76

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ชุดก่อนเรียน เป็นข้อสอบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลา 1 ชั่วโมง ได้คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนของกลุ่มทดลองได้ 22.92 และคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนของกลุ่มควบคุมได้ 22.34

5.2 ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบชินเนตติกส์กับนักเรียนกลุ่มทดลอง และแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ กับนักเรียนกลุ่มควบคุม ใช้เวลาสอน 20 ชั่วโมง

5.3 ทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ชุดหลังเรียน เป็นข้อสอบอัตนัย จำนวน 2 ข้อไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

5.4 ประเมินเจตคติของนักเรียน โดยใช้แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย

5.5 นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและ หลังเรียนของ และประเมินความเจตคติโดยใช้แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

6. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง คือ การทดสอบค่าที (t-test for independent samples) คำนวณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

6.2 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง คือ การทดสอบค่าที (t-test for

independent samples) คำนวณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรี กลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบชินเนตติกส์สูงกว่าที่เรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรีกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบชินเนตติกส์สูงกว่ากลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติ

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบปกติ

รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	n	$\bar{x}$	S.D.	t	P
รูปแบบซินเนคติกส์	24	34.84	1.32	4.66	.000
รูปแบบปกติ	23	31.14	1.40		

**P < .01

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าทดสอบ (t) ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้รูปแบบปกติ ($\bar{x} = 31.14$)

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรีระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ และกลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติ

รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	n	$\bar{x}$	S.D.	t	P
รูปแบบซินเนคติกส์	24	4.25	0.13	6.94	.000
รูปแบบปกติ	23	3.93	0.18		

**P < .01

จากตารางที่ 2 พบว่าค่าทดสอบ (t) การเรียนภาษาไทย ($\bar{x} = 4.25$) สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ($\bar{x} = 3.93$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ มีเจตคติต่อการ

อภิปรายผล

จากผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบชินเนคติกส์และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ ต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดเทศบาลเมือง อภิปรายผลได้ดังนี้

1. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรี กลุ่มทดลองที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบชินเนคติกส์สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ที่เป็นเช่นนั้นอาจเกิดจาก การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบชินเนคติกส์นั้นเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีลำดับขั้นตอนและกระบวนการที่เป็นลำดับขั้นที่ชัดเจน ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเกิดความคิดเชิงสร้างสรรค์และสามารถถ่ายทอดความคิดออกมาผ่านงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างเป็นระบบ สามารถเชื่อมโยงความคิดในชั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละขั้นเพื่อรวบยอดเป็นผลงานเขียนที่เป็นเรื่องราวเดียวกันได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อาจিয়া หลิมกุล (2556) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบชินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีลำดับขั้นตอนชัดเจน ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ การถ่ายทอดความคิดอย่างเป็นระบบ สามารถเชื่อมโยงความคิด จัดลำดับความคิด

อย่างเป็นระบบ เช่นเดียวกับสุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2557) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์เป็นกระบวนการเรียนที่มุ่งเน้นพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนและการคิดรวมกันเป็นกลุ่มจัดกระบวนการเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอนที่กำหนดไว้จึงสามารถเพิ่มความคิดสร้างสรรค์ผู้เรียนแต่ละคนและกลุ่มได้ ซึ่งลักษณะการถ่ายทอดความคิดอย่างเป็นระบบนี้เกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบชินเนคติกส์ในขั้นตอนต่างๆดังนี้ ในขั้นที่ 1 ขั้นนำ ที่นักเรียนทำกิจกรรมการสร้างผลงานเกี่ยวกับการเขียนต่างๆไว้ ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง โดยการเปรียบเทียบของสองสิ่ง ทำให้นักเรียนเกิดกระบวนการคิดค้นหาความแตกต่างและความเหมือนในของสองสิ่งที่กำหนดให้ ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาหรือการเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในขั้นนี้ทำให้นักเรียนเกิดกระบวนการคิดและจินตนาการ และสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเองได้โดยการนาตนเองเข้าไปเปรียบเทียบกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยการสมมติว่าตนเองเป็นของสิ่งนั้นตามที่ได้กำหนด ขั้นที่ 4 ขั้นสร้างคำอุปมาคู่ขัดแย้งในขั้นนี้นักเรียนได้ฝึกคิดและสร้างคำ ที่เกิดจากการนำคำในขั้นที่ 3 และขั้นที่ 4 มาประสมกันเป็นคำใหม่ และอธิบายความหมายของคำ ที่ประสมขึ้นซึ่งเป็นกระบวนการต่อมาในขั้นที่ 5 จากนั้นนักเรียนจึงนำคำที่ได้จากการประสมขึ้นใหม่นั้นมาสร้าง

สร้างสรรค์งานเขียนให้สมบูรณ์ และสอดคล้องกับชิ้นงานที่ได้สร้างขึ้นอย่างน่าสนใจ แปลกใหม่ และสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นกระบวนการในขั้นที่ 6 นั่นเอง

อีกประการสำคัญที่ส่งผลให้นักเรียนที่เรียนรู้แบบซินเนคติกส์มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนที่เรียนรู้แบบปกติ คือกระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์เป็นกระบวนการที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดที่ไม่อยู่ในกฎเกณฑ์เดิมหรือการคิดนอกกรอบ เมื่อนักเรียนสามารถคิดได้อย่างอิสระไม่ถูกผิด ไม่มีการรอบคอบมาบังคับ จึงก่อให้เกิดความคิดที่แปลกใหม่ จึงสามารถนำความคิดดังกล่าวมาสร้างสรรค์ผลงานการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างยอดเยี่ยม สอดคล้องกับ จงกล วจนะเสถียร (2559) ว่าความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ โดยความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการจัดการเรียนรู้นี้มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนได้รับการฝึกฝนด้วยกระบวนการที่กระตุ้นทางความคิดทำให้เกิดความคิดที่แปลกใหม่ นอกกรอบ อีกทั้งยังทำให้นักเรียนมีอิสระทางความคิดและกล้าแสดงออกทางความคิด

มากขึ้น ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์สามารถจุดประกายทางความคิดและสร้างแรงบันดาลใจให้นักเรียนมีความต้องการถ่ายทอดความคิดความรู้สึกด้วยการเขียน และเกิดความมั่นใจในการเขียนมากขึ้น จนสามารถถ่ายทอดความคิดที่แปลกใหม่และสร้างสรรค์อย่างเป็นระบบ เช่นเดียวกันกับ ญัฐนิชา จิตตะคาม (2561) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่าทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ช่วยให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดที่แปลกใหม่จากเดิมมีแนวคิดนอกกรอบ

2. เจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองราชบุรี พบว่ากลุ่มทดลองที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ ($\bar{x} = 4.25$) มีเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนรู้แบบปกติ ($\bar{x} = 3.93$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเทียบเจตคติของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์กับเกณฑ์ที่กำหนด จะได้

คะแนนอยู่ในระดับที่ดี ซึ่งที่ผลเป็นเช่นนี้ เพราะนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ ด้วยรูปแบบชินเนคติกส์ อาจเนื่องมาจาก กิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบชินเนคติกส์เป็น กิจกรรมที่มีบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ สนุกสนาน ไม่มีกฎเกณฑ์ สามารถคิดได้อิสระไม่ มีถูกหรือผิด การเรียนรู้เป็นการเรียนรู้แบบ ช่วยเหลือ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและ กัน เป็นบรรยากาศในการเรียนแบบช่วยเหลือ กันมากกว่าการแข่งขันกันจึงส่งผลนักเรียนไม่ เครียดหรือกดดันในการเรียน จะเห็นได้จาก คะแนนเจตคติของนักเรียนต่อการเรียน ภาษาไทยมีค่าน้อยที่สุดคือเจตคติด้านลบ ข้อความที่ 8 การเรียนภาษาไทย ทำให้ฉัน เครียดไม่มีความสุข ($\bar{x} = 1.04$) แปล ความหมายได้ว่านักเรียนไม่เห็นด้วยอย่างมาก กับข้อความดังกล่าว นั่นแสดงให้เห็นว่า นักเรียนไม่เครียดและมีความสุขในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับวัชรวิไล (2552) ที่ได้ อธิบายความหมายการจัดการเรียนการสอน รูปแบบชินเนคติกส์ว่าเป็นการจัดกิจกรรมที่ไม่ อิงข้อเท็จจริง หลักการและเหตุผล เป็นรูปแบบ การคิดที่ต้องใช้ความรู้สึกรักของตัวเอง นำตนเอง ให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วให้ จินตนาการกว้างขวางหลากหลาย โดยกิจกรรม การคิดแบบชินเนคติกส์จะช่วยให้เกิดความคิด สร้างสรรค์แปลกใหม่ ซึ่งยังสอดคล้องกับ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2548) ที่กล่าวว่า การจัด กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์นั้นผู้สอนควร

จัดการเรียนรู้ที่มีชีวิตชีวา เพื่อให้ให้นักเรียน สนุกสนานไม่เบื่อหน่าย และควรเปิดโอกาสให้ นักเรียนได้แสดงออกทางความคิดแล ประสบการณ์ต่างๆ จะช่วยให้เด็กเกิดแรงบันดาลใจและรักในการเขียนเมื่อพิจารณาเจต คติต่อการเรียนภาษาไทยที่มีคะแนนเจตคติ มากที่สุด คือข้อความที่ 18 การเรียนภาษาไทย ทำให้มีพัฒนาการด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มากขึ้น ($\bar{x} = 4.58$) ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า อีกประการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนที่ได้รับการ จัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบชินเนคติกส์มีเจตคติ ต่อการเรียนภาษาไทยในระดับที่ดี เนื่องจาก เมื่อนักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมแล้วนักเรียน สามารถพัฒนาการด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ ตนเองได้มากขึ้น อ้างอิงได้จากผลคะแนนเฉลี่ย ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการ จัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบชินเนคติกส์ ที่หลังเรียน ($\bar{x} = -34.84$) มีคะแนนสูงขึ้นจาก ก่อนเรียน ($\bar{x} = 22.92$) และเหตุที่เจตคติของ นักเรียนที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบชินเนคติกส์สูงกว่า เจตของนักเรียนที่เรียนรูปแบบปกติ อาจเนื่องมาจากหลังจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการทางการเขียน เชิงสร้างสรรค์ที่แตกต่างกัน ซึ่งนักเรียนที่ เรียนรู้ด้วยรูปแบบชินเนคติกส์มีคะแนน พัฒนาทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น 11.94 คะแนนเมื่อเทียบกับคะแนนก่อนเรียน ในขณะที่นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ ปกติมีคะแนนพัฒนาการทางการเขียนเชิง

สร้างสรรค์เพิ่มขึ้นเพียง 8.80 คะแนน ซึ่งสอดคล้องกับทิสนา แคมมณี (2548) ที่อธิบายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์ไว้ว่า รูปแบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เป็นประโยชน์มากสำหรับการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนและการพูดอย่างสร้างสรรค์ และสอดคล้องกับจงกล วจนะเถียร (2559) ที่กล่าวว่า ซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการที่เป็นขั้นตอนที่ทำให้ผู้เรียนได้มีการฝึกทักษะกระบวนการทางความคิดที่หลากหลาย มีทักษะการคิดอย่างเป็นระบบผสมผสานกับจินตนาการที่ทำให้ผู้เรียนได้ถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของตนเองออกมาผ่านกระบวนการเปรียบเทียบจากการสมมติ จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านการเขียนที่สร้างสรรค์เพิ่มมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนควรนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับวัยและสอดคล้องกับเนื้อหาของระดับชั้นนั้นๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์งานเขียนได้อย่างเต็มความสามารถ

1.2 การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียน

เกิดความคิดสร้างสรรค์ บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงควรเป็นบรรยากาศที่ไม่ตึงเครียด ไม่มีกฎเกณฑ์ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสดงออกทางความคิดได้อย่างอิสระ และมีความหลากหลาย

1.3 การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์จำเป็นต้องใช้ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ค่อนข้างมาก เนื่องจากเป็นทักษะการคิดและการเขียน ดังนั้นจึงต้องบริหารจัดการระยะเวลาในการจัดกิจกรรมให้เหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์อื่นๆ ที่มีความหลากหลายมากขึ้น เช่น นิทานเรื่องสั้น เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์กับการจัดการเรียนการสอนรูปแบบอื่นที่มุ่งเน้นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. สำนัก
วิชาการและ มาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กรุงเทพมหานคร.
- จงบกล วจนะเสถียร. (2560). *การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียน
ประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบ ชินเนคติกส์*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ณัฐนิชา จิตตะคาม. (2561). *การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบชินเนคติกส์ เพื่อพัฒนา
ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ทิตนา แคมมณี. (2556). *รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย*. พิมพ์ครั้งที่ 8.
กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรทัย มูลคำ. (2547). *20 วิธีจัดการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2547). *กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.